

313. VIII. 107. 61

Johan David Michaëlis
Tankar om den fara, som
wid Nened är.

Öfversättning,
Utur denna förträffelige Lutherste Lärares
Anmärkningar til Tyska öfversättningen af
Gamla Testamentet.

Wasa; tryckt af Georg Wilhelm Lindicer, 1793.

Psalmen 139: werferne 19, 20, 21 och 22. *)

O Gud, om Du dock dödade illgärningsmannen och de blodgirige måtte wika ifrån mig, som nämna Ditt Namn. til bekräftande af osanning, och wid Dina Städer Meneder göra. Skulle jag icke hata dem som Dig Jehowa hata, och hafwa affky för dem, som sig emot Dig upresa? Jag hatar dem fullkomligen och håller dem för fiender.

Anmärkingar.

Betraktelsen om Guds Allwetenhet leder Dawid til yttersta affky och förbannelse af Mened. Sammanhanget är naturligt och lätt. Hwad öfwerdådigare kan tänkas, än at anropa den Allwetande Guden til wittne om det, som är osanning, och til hämnare der-öfwer, om wi skulle tala osanning, och detta oaktadt med wett och wilja wika från sanningen?

Om Du dock dödade illgärningsmannen. Den som förmenar denna önskan wara för hård, honom måste jag erindra, at Mened är märkeligen skild från andra synder. Guds ära fordrar här, at utan förskoning straffa, om Meneden icke warder återkallad; och utan denna återkallelse, kan jag icke föreställa mig någon omvändelse eller syndaförlåtelse. Man bör owäldigt öfwerlägga hwad jag säger. Den som swär en Ed, han gör en afhandling med den andra, för hwilken han swär, under Guds Garanti, det är, at han sielf anropar Gud at straffa sig i händelse han talte osanning. Wille Gud icke åtaga sig denna Garanti, så stod det i hans wälbehag; ty ingen är nödsakad at

*) Efter Michaëlis öfwersättning.

war-

warda Garant af en öfwerenskommelse, som andra, utan hans särskilda tillstånd ingå: men om Gud icke wille åtaga sig den, så skulle Han aldeles hafwa förbudt all Edgång. Det har Han icke allenast intet gjort, utan det Samla Testamentet räknar stundom Edgång för en Gudstjenst, och anbefaller den wid andra tilfällen. Fölsakteligen åtager Gud sig Garanti öfwer Eden, det wil säga, Han försäkrar den, åt hwilken och för hwilkens skul Eden afläggas, at timmeligt eller ewigt straffa den, som Eden gått, om han swär falskt. Han förhåller sig altså här såsom en Magt, när den åtager sig Garanti af et Fördrag, eller såsom hwar och en redelig Man, som något låfwat: och om han af barmhertighet och efter Menedarens hemliga bön lämnade Menederiet ostraffadt, så handlade han icke, som en årlig Man anstår. Hwem kan tro detta om Gud, utan at häda Honom? Och hwem måste icke önska, at Gud måtte förlåta alla andra synder, men likmäßigt Sin Sanning och Åra hämnas Meneden, när Menedaren icke wil den återkalla? At önska motsatsen, eller at Gud skulle lämna Mened, som icke återkallas, ostraffad, förekommer mig aldeles som Guds hädelse. Likwål bör den, som genom Mened är bedragen, icke wara hämdgirig och bedja om straff, utan tänka som Hiob i 31 Cap. 29, 30 (wers. *). Men åskådaren, som icke blifwit förolämpad, hwilken Guds åra, och, jag wägar ännu dertil sätta, Människliga Slågtets sällhet, ligger på
hjer.

*) Haftwer jag sågnat mig öfwer dens olycka, som mig hatade, och förhäfwit mig, då honom illa gick? Jag tillstodde icke min mun at synda, och med förbannelse önska lifwet af honom.

hjerter, måste tänka som Dawid och instänna i dessa werfer. Jag säger efter mogen öfwerläggning, Människliga Slägtets sällhet: hela Människliga Samfundets Förening, och Sanningen af det, som en Domstol måste för sant antaga, beror sluteligen på Edens helgd, och om Religion icke läfwar, at Gud här wil wara hämmare, så kan ingen Stat bestå, och ingen Furste förlita sig på Undersåtare och Krigshävar, äfvensom dessa sifinämde icke heller kunna förlita sig på Fursten, och skulle många twister wid Domstolen aldeles icke kunna slitas.

Huru önskade jag icke, när jag erinrar mig oräkneliga Meneder i werlden, åtminstone Eder, dem man icke tänker hålla, såsom Tjenste. Eder, Eder om Utlagors riktiga betalning, Religions. Eder, at jag kunde wara mina medmänniskor för en synd, som gör Dinwändelsen omöjlig och den Gud har läfwat straffa, samt är det Sin sanning skyldig, när Meneden icke återkallas. Jag är wäl här icke någon Predikant i Sedoläran, och jag skulle gärna ursäccta de oß så hårda förekommande Dawids ord: men det jag skrifwit, är dock mitt uprättiga alfware, om än Dawid icke så hårdt hade talat; och jag önskade tillika, at ingen, som detta läser, måtte med den olyckliga Meneds. synden belasta sitt samwete, eller, om någon det gjordt, den samma på sitt samwete icke behålla.

Imprimatur.

Åbo den 13 Martii 1793.

in fidem,

Job. Sundvall.

Nor. Fac. Theol.